



## Παναγιώτης Μαυροειδής

**1.** Είχαν πολλά χρόνια να συνυπάρξουν μαζί τόσοι άνθρωποι, διαφορετικών ηλικιών και πολιτικοποιήσεων, και μάλιστα μετά από ένα κάλεσμα, ελάχιστες μέρες πριν την Κυριακή. Τους ένωσε ο πόνος για το έγκλημα των Τεμπών, αλλά και η **οργή για την προκλητική συγκάλυψη** από μεριάς της κυβέρνησης της **ΝΔ**.

**2.** Αυτή την «ένωση» όμως την ισχυροποίησε η διάχυτη, βουβή ως τώρα, γενικότερη δυσαρέσκεια. Από την αφόρητη **ακρίβεια** ως τους λογαριασμούς **ρεύματος**. Από τα **ακριβά ενοίκια** ως τους **πλειστηριασμούς**. Αλλά και η οργή για την κυβερνητική και κρατική ξετσιπωσιά, καθώς την ίδια στιγμή γεμίζει αβέρτα τις τσέπες επιχειρήσεων ενέργειας, σούπερ μάρκετ, των εισηγμένων στο Χρηματιστήριο, που παντελονιάζουν προκλητικά κέρδη. Τη συνάντηση πόνου και οργής, τη γαλβάνισε και ο θυμός για την βρώμικη επικοινωνιακή επιχείρηση δικαιολόγησης των πάντων από τις **μονταζιέρες της ΝΔ** και διαπόμπευσης κάθε φωνής αντίστασης.

**3.** Η συνάντηση των «πλατειών» δεν ήταν «μνημόσυνο» όπως λένε οι γελωτοποιοί της εξουσίας. Ναι, ήταν και είναι εργαστήριο ζεστής ελπίδας. Διότι χιλιάδες άνθρωποι ένωσαν πάλι τη δύναμη του **ΕΜΕΙΣ**. Έδωσαν και πήραν θάρρος. Αλλά επίσης, ναι, ήταν και είναι ένα πεδίο **τρόμου για την κυβέρνηση**. Δε μπορούν να κρύψουν το φόβο τους ότι μπορεί ξανά ο

λαός να βγει στο προσκήνιο, να τους απειλήσει, να τους «πάρει και να τους σηκώσει». Για αυτό και άρχισε πάλι η εμετική κινδυνολογία περί «*αγαναχτισμένων που μας οδήγησαν στην παρ' ολίγον καταστροφή του 2015*».

**4.** Το «*δεν έχω οξυγόνο*» των πλατειών, ρητά, ξάστερα, ηχηρά, έπληξε καίρια την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Της έδειξε ότι **όταν οι άνθρωποι βαδίζουν μαζί, βρίσκουν οξυγόνο** και αναπνέουν ελπιδοφόρα, κόντρα στην μπόχα και σαπίλα του «επιτελικού» κράτους των ατιμώρητων εγκλημάτων, της αλαζονείας, της λιτότητας, της εμπορευματοποίησης των πάντων, του αυταρχισμού και της μιντιακής χούντας.

**5.** Η λαϊκή έκρηξη των πλατειών παράλληλα εξέθεσε, αν δε γελοιοποίησε **το σύνολο της αντιπολίτευσης**. Διαπομπεύτηκε το «*δεν κινείται ο κόσμος, τι να κάνουμε και εμείς;*», που είναι το μόνιμο προσχηματικό επιχείρημα της **ανοιχτά συναινετικής αντιπολίτευσης τύπου ΣΥΡΙΖΑ ή ΠΑΣΟΚ**. Ακυρώθηκε επίσης η στάση του **ΚΚΕ** που μέχρι χθες **καταψήφισε** τις προτάσεις για προετοιμασία για **γενική απεργία στις 28/2**, μέρα του κρατικού εγκλήματος των Τεμπών, στο όνομα τού «*δεν υπάρχει κλίμα*».

**6.** Με ένα τρόπο, η κυβέρνηση έπεσε θύμα των ως τώρα μεγάλων πολιτικών επιτυχιών της. Η μεγαλύτερη επιτυχία δεν ήταν εκείνο το **41%**. Ήταν ότι χάρη στην **ακραία συναίνεση ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ**, έγινε το πρωτάκουστο για την πολιτική ζωή στην Ελλάδα: **Αντί να πέφτει η κυβέρνηση** λόγω της αντιλαϊκής πολιτικής της, **να πέφτει η αξιωματική αντιπολίτευση (ΣΥΡΙΖΑ)** και να γίνεται συντρίμια και να προκαλείται παράλληλα **κρίση στο ΠΑΣΟΚ**. Ένωσε επίσης ασφαλώς με ένα ιδιότυπο *modus vivendi* με την -γενικού τύπου- ελεγχόμενη αντιπολίτευση της “αριστερής άκρης της βουλής” που περιορίζεται σε διαρκή προεκλογική εκστρατεία, χωρίς να οξύνει καταστάσεις. Πίστεψε ότι εν τέλει αντιπολίτευση θα κάνει μόνο ο Σαμαράς και κάθε είδους ακροδεξιά, οι οποίοι, παρά το γεγονός ότι αποτελούν κάποιο εκλογικό κίνδυνο, κατά τα άλλα μεταπορίζουν την ατζέντα προς τα δεξιά (με μπόλικη τουρκοφαγία, εθνικισμό, τάξη και ηθική, πατρίδα, θρησκεία και οικογένεια), δηλαδή στο γήπεδο της μεγάλης δεξιάς οικογένειας και αστικής πολιτικής.

**7.** Στο παραπάνω πλαίσιο, η **ΝΔ**, πίστεψε ότι το έγκλημα των Τεμπών θα ξεχαστεί. Θεώρησε ότι είναι ατού της να δηλώνει όπου βρεθεί και όπου σταθεί ότι έχει προτεραιότητα την αγορά, τα επιχειρηματικά κέρδη, ό,τι απαιτήσει η **ΕΕ για περικοπές δαπανών**, ό,τι ζητήσει το **NATO για πολεμικές δαπάνες** και -εννοείται!- ό,τι γουστάρουν οι εφοπλιστές. Τα επικοινωνιακά της επιτελεία θεώρησαν ότι θα βγουν κερδισμένα από το να παρουσιάζουν σχεδόν ως «διαταραγμένη» την **Καρυστιανού** (που δίνει ηρωική μάχη για την αποκάλυψη της συγκάλυψης), όταν δεν κατηγορούσαν τους γονείς των νεκρών παιδιών στα Τέμπη, ότι

«όλα τα κάνουν για τα λεφτά». Ο δε πάνσοφος Γεωργιάδης πίστεψε στα αλήθεια ότι το να ταυτίσει την αντιπολίτευση με «λίγους θεόμουρλους της ANΤΑΡΣΥΑ» όπως λέει συχνά, ότι θα του έβγαине σε καλό.

**8.** Τώρα όμως, μετά από εκείνη τη μαγική Κυριακή, όλα είναι διαφορετικά. Η κυβέρνηση ένωσε μια ζεστή ανάσα στο σβέρκο της ενός λαού που νιώθει πιο δυνατός. Η δε κοινοβουλευτική αντιπολίτευση θα υποχρεωθεί να αποδείξει ότι είναι αντιπολίτευση, έστω σε κάποιο βαθμό.

**9.** Οι ευθύνες και οι απαιτήσεις αλλάζουν για όλους. Η κυβέρνηση τρέμει ακόμη και στη σκέψη ότι οι δρόμοι θα γεμίζουν και ο κόσμος θα απαιτεί και δε θα γκρινιάζει μόνο βλαστημώντας.

**10.** Εδώ θα μετρηθεί το μπόι όλων όμως. Πρέπει να τεθεί ρητά το θέμα της ανατροπής της κυβέρνησης (μαζί και της τιμωρίας των ενόχων για τα Τέμπε!). Ή μήπως θα υπάρξει κατά τα γνωστά η γνωστή καταφυγή στην ψόφια πρόταση μιας «κυβέρνησης χωρίς Μητσοτάκη», του Αγίου Τρέχα Φεύγα, μέσω εκλογών; Πρέπει να αναπτυχθούν **εδώ και τώρα πρωτοβουλίες ενωτικής, μαχητικής, κοινωνικής και πολιτικής αντιπολίτευσης, των δρόμων, των αγώνων και των συνολικών στόχων ανατροπής.** Ή μήπως θα αναζητηθούν και πάλι φορείς **ανάθεσης και εκπροσώπησης μέσω των κοινοβουλευτικών δεκάρικων;** Θα ενθαρρυνθούν πρωτοβουλίες στην κατεύθυνση ενός **μετώπου μαχόμενων αντικαπιταλιστικών δυνάμεων** ή θα αναζητηθούν και πάλι οι γνωστοί «εύκολοι» δρόμοι των **εκλογικών συγκολλήσεων** και της προσκόλλησης στα δήθεν «**μικρότερα κακά**» και τα «**ευρύτερα ακροατήρια**»;